

FEDOR:

Na ribjem lovu.

alar je eden najmanjših potokov, ki napajajo Ljubljanično strugo na Barju. Navzlic njegovi skromni velikosti pa živi v njem vse polno rib. Med gostimi vodnimi rastlinami preže ondi požrešne ščuke na nerodne klene, ti zopet preganjajo kaplje in črve.

Janko in Vladko pa sta huda ribiča. In če pri-
stavim, da sta doma prav blizu Valarja, potem
vemo, da sta prebila ob tej vodici lep del svojih
štirimesečnih počitnic. Pa ne, da bi kdo kaj hudega
mislil! Ribarita namreč s takim uspehom, da živita
v najlepšem prijateljstvu z ribičem, ki ima lov v za-
kupu. Že način njunega lova je popolnoma enosta-

ven. Oba si kolikor mogoče visoko privihneta hlače — in zagazita v vodo. Mreže in sake jima nadomestuje žepni robec. To velja, kakor rečeno, za oba. V nadaljnjem ravnanju se pa bistveno razlikujeta. Janko s svojim robcem prav nalahko in previdno prodira proti ribi. Ko je že blizu nje — tedaj riba zbeži. To je namreč resnica. Toda Janko, ki rad pove več, kot je res, ob taki priliki svečano zagotavlja, »da je bila že skoro čisto v robcu«. Na kakšen čudovit način je potem izginila iz pastí, to Janko po-
navadi zamolči.

Njegov mlajši bratec Vladko zaupa bolj v srečo in ugoden slučaj. Na mestu, ki si ga je izbral za lovišče, temeljito skali vodo — da je že kar gosta. Nato razprostre pod vodo svoj robec in — čaka: prejkone se bo vsaj nekaj izmed mnogoštevilnih ribic v kalni vodi izgubilo v njegov ne-
vidni sak... In res je robec po preteku nekaj trenutkov poln. Ko ga Vladko dvigne, plavajo v zajeti temni vodi različna zelišča, kèpice šote ali
gline, polžki...

Da ribic ni med to šaro, to priznava Vladko sam in je v tem oziru ve-
rodostojnejši od Janka.

Enkrat samkrat tekom svojega počitniškega lova pa sta naša dva ri-
biča doživela redko lovsko srečo.

Nekoč zapazi Janko, kako se tam čisto ob bregu izmed gostega šasa svetlikajo ribje luske... Po vsem sodeč, so to luske nenavadno velikega
klenca. Na bratov klic prihiti Vladko, in kmalu se vsak od ene strani z
razprostrtim robcem bližata skriti ribi. Že se skoro dotikata; tedaj pa se
strese Vladko po vsem telesu: riba je šinila v njegov robec. Trdno zavije
plen — in na suho z njim! Tudi Janko hitro prileze za njim; že ga navdaja
zavist, da je njegov mlajši bratec spretnejši kot on.

Ko v travi skupno razgrneta ruto, leži pred njima 20 cm dolg klen; toda temu klenu manjka cel rep, po hrbtu se mu vleče globoka rana... nobenega znaka življenja ni več na njem.

Naša dva junaka osupneta, obraza se jima podaljšata ...

»Veš kaj, Vladko, kar nazaj v vodo deniva siromaka«, izpregovori Janko in pogleda v stran. (Mehke narave je, rane in krvi ne more videti).

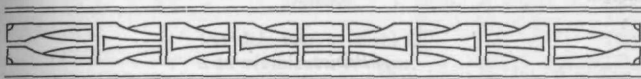
»Ampak to je čudno; ko sem ga ujel, je bil še živ. Morebiti sem ga malo pretrdo prijel in prepočasi nosil na suho. Kdo pa ve, če se ni samo potuhnil? Kaj, ko bi ga vseeno ponesla domov, da ga mamica speče?« ugiiblje preudarnejši in trdosrčnejši Vladko.

»Saj vendar vidiš, da siromak nima ne hrbta ne repa. Po mojem mnenju si ga je že prav pošteno privoščila kaka ščuka, in potem je polmrtev prišel tebi v pest. In da ga je med tvojimi nerodnimi prsti doletela smrt, temu se jaz prav nič ne čudim. V vodo z njim!«

S temi besedami položil Janko čudnega ujetnika nazaj v vodo; narobe obrnjenega, s trebušno belino proti vrhu ga odneso valovi.

Žalostnega obraza zre Vladko za svojim prvim ribiškim plenom ...

Šele pozneje nekoč sta se spomnila Janko in Vladko, da je dober teden pred tem žalostnim dogodkom kosil Srakarjev Janez pregoste vodne rastline v Valarju. Tedaj je bržkone on s koso ranil ubogega klena in napravil s tem prezgodnje veselje dvema nespretnima lovcema.

Gorica.

*Gorica: jata galebov je sedla kraj vodé,
kraj zelene vodé:
sam Bog nam je poslal v naš kraj
ta beli sijaj . . .*

*Pa je pogledal sovražnik prek naše mejé,
in galebi ječe: vse krvavo je njih srcé,
in njih krik, njih bolest in vik gre
prek vse zemljé . . .*

Davorinov.

